एतत्तस्य वचो निशम्य नृपतेरंसस्थलात्पूर्ववद्
वेतालः स जगाम योगबलतः स्वस्थानमेवाशु तत् ।
भूपालो ऽपि स तं तथैव पुनरप्यानेतुमन्वग्रया-
वुत्साहैकधने हि वीरहृदये नाप्नोति खेदो ऽन्तरम् ॥ ३९ ॥

---

6. Vierundzwanzigste Erzählung (98, 1—75).

ततस्तां तिमिरश्यामां चिताग्निज्वलितेक्षणाम् ।
श्मशाने भीषणे तस्मिन्वीरो रजनिरात्रसीम् ॥ १ ॥
घोरामगणयन्राजा गत्वा तां शिंशपां पुनः ।
स त्रिविक्रमसेनस्तं तस्या वेतालमाददे ॥ २ ॥
स्कन्धे कृत्वा च तं यावत्प्रक्रामति स पूर्ववत् ।
तावद्भूयः स वेतालो नरदेवमुवाच तम् ॥ ३ ॥
भो राजन्नहमुद्विग्नो न पुनस्त्वं गतागतैः ।
तदेकं मे महाप्रश्नमिमं कथयतः शृणु ॥ ४ ॥
आसीन्माण्डलिकः को ऽपि नृपतिर्दक्षिणापथे ।
धर्माभिधानो धौरेयः साधूनां बङ्कगोत्रजः ॥ ५ ॥
तस्य चन्द्रवती नाम भार्या मालवदेशजा ।
अभून्महाकुलोत्पन्ना वरस्त्रीमौलिमालिका ॥ ६ ॥
तस्यां च तस्य भार्यायां भूपतेरुदपद्यत ।
एकैव लावण्यवती नामान्वर्थाभिधा सुता ॥ ७ ॥
प्रदेयायां च तस्यां स सुतायां धर्मभूपतिः ।
उन्मूलितो ऽभून्मिलितैर्दायादै राष्ट्रभेदिभिः ॥ ८ ॥
ततः पलाय्य निरगात्स देशाद्भार्यया सह ।
दुहित्रा च तया रात्रावात्तसद्रत्नसंचयः ॥ ९ ॥
मालवं प्रति च स्वैरं प्रस्थितः श्वशुरास्पदम् ।
विन्ध्याटवीं तया रात्र्या प्राप भार्यासुतासखः ॥ १० ॥
तस्यां प्रविष्टस्योदश्रुरिवावश्यायशीकरैः ।
निशानुयात्रां दत्त्वेव ययौ तस्य महीक्षितः ॥ ११ ॥
आरुरोहाथ पूर्वाद्रिमुत्क्षिप्तायकरो रविः ।
मा गाश्चीराटवीमेतामिति तं वारयन्निव ॥ १२ ॥
ततो ऽत्र ससुताज्ञानिः क्षताङ्घ्रिः कुशकण्टकैः ।
पदातिः स नृपो गच्छन्भिल्लानां प्राप पल्लिकाम् ॥ १३ ॥